

Andrzej Sapkowski

Zaklínač

Bouřková sezóna

LEONARDO

LEONARDO
PETŘVALD

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ

BOUŘKOVÁ SEZÓNA

ROMÁN
O GERALTOVI

LEONARDO
PETŘVALD
2014

Andrzej Sapkowski
SEZON BURZ

Copyright © 2013 by Andrzej Sapkowski
Translation © 2014 by Stanislav Komárek
Cover Art © 2014 by Michal Ivan
Illustrations © 2014 by Jana Komárková
For Czech Edition © 2014 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-7477-051-7 (PDF)

*From Ghoulies and Ghosties and Long-leggety Beasties
and All Things that go Bump in the Night, Good Lord
deliver us!*

*Od démonů a duchů, od nohatých bestií a všech tvo-
rů tlukoucích po nocích zbav nás, dobrý Bože!*

*prosebná modlitba
The Cornish Litany
datovaná do 14. až 15. století*

*Říká se, že pokrok zahání temnotu. Ale vždycky budou
stíny. A vždycky se bude ve stínech skrývat zlo, vždycky
v nich budou zuby a drápy, vražda a krev. Vždycky
budou tvorové tlukoucí po nocích. A my zaklínači jsme
tady proto, abychom je ztloukli.*

Vesemir z Kaer Morhen

Kdo zápasí s nestvůrami, ať se má na pozoru, aby se přitom nestal nestvůrou. A hledíš-li dluho do propasti, vhlédne pak propast i do tebe.

Friedrich Nietzsche:
Mimo dobro a zlo

Hledění do propasti považuji za donebevolající hloupost. Na světě je spousta věcí mnohem vhodnějších k tomu, abychom na ně hleděli.

Marigold:
Půl století poesie

KAPITOLA PRVNÍ

Žil jen proto, aby zabíjel.

Ležel na sluncem vyhřátém písku. Skrze tenké chloupky a štětinky zapuštěné do podloží cítil otřesy. Třebaže byly dosud vzdálené, Idr je cítil tak přesně a výrazně, že byl podle nich schopen určit nejen rychlost a směr pohybu kořisti,

ale i její hmotnost. Pro většinu podobně lovicích predátorů měla hmotnost kořisti prvořadý význam – plížení, útok a pronásledování znamenaly ztráty energie, jež musely být nahrazeny energetickou hodnotou potravy. Většina predátorů neútočila, pokud byla kořist příliš malá. Ne však Idr. Idr neexistoval proto, aby se krmil a udržoval svůj druh, proto nebyl stvořen.

Žil proto, aby zabíjel.

Zvedl se na článkovaných končetinách, vyškrábal se z vývratu, přešel trouchnivějící kmen, třemi skoky se dostal přes polom, jako duch se prohnal mýtinou a zapadl do lesního podrostu, skryl se v kapradí. Pohyboval se rychle a neslyšně, chvílemi běžel, chvílemi skákal jako obří luční koník.

Zalehl pod křovím, přitiskl k zemi segmentový břišní krunýř. Vibrace podloží byly stále výraznější. Impulsy z chloupků a štětinek začaly kreslit obraz situace. Sestavovat plán. Idr už věděl, kudy se přiblížit ke kořisti, na jakém místě jí zkřížit cestu, jak ji přinutit k útěku, aby na ni mohl skočit zezadu, v jaké výšce udeřit a stisknout jako břitva ostrá kusadla. Vibrace a impulsy v něm už vyvolávaly vzpomínku na rozkoš, jakou pocítí, až se kořist zamítá pod jeho vahou, na euforii, která jej ovládne, až ochutná horkou krev. Slabě se chvěl a mimovolně rozvíral a svíral kusadla i makadla.

Otřesy byly už tak blízko, že je bylo možné rozlišit. Idr rozeznal, že kořistí je více, pravděpodobně tři, možná čtyři. Kroky dvou z nich vyvolávaly běžné vibrace, kroky třetí svědčily o malé hmotnosti. Čtvrtá kořist – pokud tedy nějaká čtvrtá byla – způsobovala otřesy nepravidelné, slabé a neurčité. Idr znehybněl, zvedl tykadla nad trávu a zkoumal pohyby vzduchu.

Nové otřesy konečně signalizovaly to, nač Idr čekal. Kořisti se rozdělily. Jedna z nich, ta nejmenší, zůstala pozadu. A čtvrté vibrace, ty nezřetelné, definitivně zmizely. Byl to falešný signál, klamná ozvěna. Idr na ně už nedbal.

Malá kořist se ještě více vzdálila od ostatních. Země se zachvěla silněji. A blíže. Idr napjal zadní končetiny, odrazil se a skočil.

*

Děvčátko pronikavě vykřiklo. Nedalo se na útěk. Zmateně zůstalo stát na místě, avšak nepřestávalo křičet.

*

Zaklínač se vrhl tím směrem a v běhu tasil meč. A okamžitě si uvědomil, že něco není v pořádku. Že byl oklamán. Muž, který táhl vozík s chrastím, vykřikl, před Geraltovými očima vyletěl na sáh do vzduchu a doširoka se z něj rozstříkla krev. Spadl, aby vzápětí opět vyletěl vzhůru, tentokrát ve dvou zkrvavených kusech. Už nekřičel. Nyní pronikavě křičela žena, jež podobně jako její dcerka ztuhla a ochrnula hrůzou.

Ačkoliv nevěřil, že se mu to podaří, zaklínač ji stačil zachránit. Přiskočil, odstrčil krví zbrocenou ženu ze stezky a povalil ji do kapradí. A v tom okamžiku poznal, že to byl další úskok. Lovecká lest. Šedé, ploché, mnohonohé a děsivě rychlé monstrum se už vzdalovalo od vozíku a své první oběti. Mířilo ke druhé kořisti. Ke stále křičící dívence. Geralt se za ním vrhl.

Kdyby dítě zůstalo stát na místě, nestihl by to. Dívka se však vzpamatovala a dala se na útěk. Šedý dravec by ji samozřejmě rychle a bez obtíží dostihl. Dostihl, usmrtil, a ještě by se vrátil, aby zabil ženu. To by se stalo nebýt zaklínače.

Geralt netvora dohonil, skočil a přišlápl patou jednu ze zadních končetin. Kdyby bleskově neuskočil, přišel by o nohu. Šedé monstrum se s neuvěřitelnou pružností prohnulo a jeho srpovitá kusadla cvakla. Minula jen o vlas. Než zaklínač získal rovnováhu, netvor se odrazil od země

a zaútočil. Geralt se ochránil širokým, bezděčným a dosti chaotickým máchnutím meče, ale podařilo se mu stvůru odrazit. Nezranil ji, ale převzal iniciativu.

Skočil, dopadl a sekl, až praskl krunýř na ploché hlavohruď. Než se odtřesený netvor vzpamatoval, zaklínač mu druhou ranou odsekl levé kusadlo. Bestie zakmitala nohama a opět zaútočila. Pokoušela se zbývajícím kusadlem bodat jako tur. I to jí však zaklínač utál a rychlým zpětným seknutím ji zbavil jednoho z makadel. A znovu sekl do hlavohruďi.

*

Idr si konečně uvědomil, že je ve smrtelném nebezpečí. Že musí uniknout. Musel utíkat, uprchnout někam daleko a snažit se schovat, najít si úkryt. Žil jen proto, aby zabíjel. Aby mohl zabíjet, musel se zregenerovat.

Musel uniknout... utíkat...

*

Zaklínač mu nedovolil uniknout. Dohonil jej, přišlápl zadní segment trupu a ze širokého rozmachu shora sekl. Tentokrát už ostří proniklo krunýřem a z prořáté rány vytryskla hustá zelenká hemolymfa. Netvor se začal motat na místě, jeho končetiny prudce tloukly do země. Geralt mávl mečem a oddělil plochou hlavu od zbytku těla.

Těžce oddychoval.

Zdálky zahřmělo. Zvedající se vítr a zatahující se obloha zvěstovaly nadcházející bouři.

*

Albert Smulka, nově jmenovaný župan zdejší oblasti, připomínal Geraltovi již od prvního setkání bulvu brukve – jeho

obličej byl kulatý, potažený drsnou kůží, nemytý a celkově nevhledný. Jinými slovy: pramálo se lišil od jiných úředníků na úrovni územní správy, s nimiž musel zaklínač obvykle jednat.

„Zdá se, že je pravda,“ promluvil župan, „že se zapeklitými problémy si nejlíp poradí vědmák.“

„Můj předchůdce Jonas,“ pokračoval po chvíli, když se od Geralta nedočkal žádné reakce, „si tě nemohl vynachválit. A to jsem ho měl za lháře... tedy domníval jsem se, že hodně přehání. Víím, jak se z různých neobvyklých událostí rodí pověsti. Obzvláště mezi zaostalým lidem, který věří na kdejaké divy a čáry a zaklínače s nadlidskými schopnostmi. A vida, ukázalo se, že všechno nejsou jenom povídačky. Tam v boru za říčkou zmizelo lidí habaděj. Ale poněvadž je tamtudy do městečka nejbližší, všichni chodili tou cestou, hlupáci... na vlastní záhubu. Je taková doba, že se nevyplatí potloukat po lesích a zdržovat v divočině. Všude samá strašidla, samí lidožrouti. V Temerii na Tukajské vrchovině se nedávno přihodila hrozná věc, v uhlířské osadě zamordoval nějaký lesní duch patnáct lidí. Rohovizna se nazývala ta osada. Dozajista jsi o tom slyšel. Ne? Ale říkám pravdu, ať se propadnu. Dokonce i černokněžníci vedli v té Rohovizně vyšetřování... No, dost řečí. Díky tobě jsme už u nás v Ansegis v bezpečí.“

Vytáhl z komody škatuli, položil na stůl arch papíru a namočil pero v kalamáři.

„Slíbil, že nestvůru zabiješ,“ řekl, nezvedaje hlavu. „Jak vidno, nemluvíš do větru. Jsi slavný, tedy na tuláka... a těm lidem jsi zachránil životy. Ženské a holce. Poděkovaly ti aspoň? Padly k nohám?“

Nepadly, stiskl čelisti zaklínač. Ještě se úplně nevzpamatovaly. A já odtud zmizím, než se vzpamatují. Než pochopí, že jsem je využil jako návnadu, poněvadž jsem byl ve své arogantní domýšlivosti přesvědčen, že dokážu ubránit celou

trojici. Odjedu pryč, než tomu dítěti dojde, že mojí vinou je z něj polosirota.

Cítil se mizerně. Určitě to bylo ještě působením před bojem užitých elixírů. Určitě.

„Tamta zrůda,“ posypal župan papír jemným pískem, který pak střepl na podlahu. „Strašná obluda. Byl jsem se podívat na zdechlinu, když ji přinesli... Co to bylo?“

Geralt si odpovědí nebyl jist, ale ani ho nenapadlo dát to najevo.

„Arachnomorf.“

Albert Smulka pohnul rty, jak se neúspěšně pokusil neznámé slovo zopakovat.

„Fuj, ať se nazýval, jak chtěl, hlavně že je po něm. Tímhle mečem jsi ho dostal? Touhle čepelí? Můžu si ji prohlédnout?“

„Nemůžeš.“

„Aha, nejspíš je to začarovaná zbraň. A zaručeně drahá... vzácný kousek... Ale my tady klábosíme a čas běží. Svoji část smlouvy jsi splnil, na mně je placení. Nejdříve formality. Potvrď mi fakturu. Stačí křížek nebo jiná značka.“

Zaklínač si vzal podávaný účet a zvedl jej ke světlu.

„Podívejme na něho,“ zakroutil hlavou župan a zaškaredil se. „On snad umí číst?“

Geralt položil papír zpátky na stůl a postrčil jej směrem k úředníkovi.

„Drobná chyba,“ řekl klidně a tiše, „se ti vloudila do toho dokumentu. Dohodli jsme se na padesáti korunách, ale faktura je vystavena na osmdesát.“

Albert Smulka sepal ruce s propletenými prsty a opřel si o ně bradu.

„To není chyba,“ ztišil rovněž hlas. „To je spíše důkaz uznání. Zabils nestvůru a bezpochyby to nebyla snadná práce. Částka tedy nikoho neudiví...“

„Nerozumím.“

„To určitě. Nehraj si na nevinátka. Chceš mi namluvit,

že Jonas, když tady správcoval, nevystavoval takové faktury? Vsadím boty, že...“

„Že co?“ přerušil ho Geralt. „Že navyšoval výdaje? A že rozdíl, o který pumpnul královskou pokladnici, si se mnou dělil napolovic?“

„Napolovic?“ ohrnul rty župan. „Nepřeháněj, zaklínači, nepřeháněj. Tak důležitý zase nejsi. Z rozdílu dostaneš jednu třetinu, deset korun. I tak je to pro tebe slušná prémie. Mně náleží více už z titulu mé funkce. Státní úředník by měl být movitý. Čím je státní úředník movitější, tím je prestiž státu vyšší. Co ty o tom vůbec můžeš vědět? Poslyš, tahle rozmluva mě už unavuje. Podepíšeš tu fakturu, nebo ne?“

Děšť bubnoval na střechu, venku lilo jako z konve.

Avšak už nehřmělo, bouře se vzdalovala.

Interludium **o dva dny později**

„Rač vstoupit, vážená,“ pokynul autoritativně Belohun, král Keracku. „Vítám tě. Služba! Křeslo!“

Klenutý strop trůnního sálu zdobila freska představující plachetnici ve vlnách uprostřed tritónů, sirén, hippokampů a stvoření připomínajících humry. Na jedné ze stěn byla namalována mapa světa. Mapa, jak si Korál už dávno všimla, absolutně fantastická a pramálo reflektující skutečné tvary a polohu pevnin a moří. Nicméně působivá a vkusná.

Dvojice pážat přinesla těžké vyřezávané křeslo a postavila je doprostřed sálu. Čarodějka se posadila a položila ruce na opěrky tak, aby její rubíny posázené náramky byly dobře vidět a neušly pozornosti. Na dokonale upravených vlasech měla navíc rubínový diadém a v hlubokém výstřihu rubínový náhrdelník. Všechno speciálně na královskou audienci. Chtěla učinit dojem. A učinila. Král Belohun třestil oči, ale těžko říci na co více – na rubíny nebo na dekolt.

Belohun, syn Osmykův, byl, dalo by se říci, králem v prvním pokolení. Jeho otec nashromáždil značný majetek z námořního obchodu a do jisté míry též z námořního lupičství. Po odstranění konkurence a monopolizaci kabotážní přepravy ve zdejší oblasti se Osmyk jmenoval králem. Akt samozvané korunovace v podstatě jen formalizoval platný *status quo*, takže nevybudil přílišné výhrady a nevyvolal vážnější protesty. Již v průběhu dřívějších privátních válek a střetů Osmyk vyřešil pohraniční a kompetenční rozpory se sousedními zeměmi – Verdenem a Cidaris. Tím vstoupilo ve známost, kde Kerack začíná, kde končí a kdo v něm vládne. A jestliže někdo vládne, je králem a titul mu právoplatně náleží. Dle přirozeného řádu věcí přecházejí vláda i titul z otce na syna, a proto nikoho neudivilo, že po Osmykově smrti usedl na keracký trůn jeho syn Belohun. Popravdě měl Osmyk synů více, prý ještě čtyři, avšak všichni se zřekli nároků na korunu – jeden prý dokonce dobrovolně. A tak Belohun panoval v Keracku již více než dvacet let a v souladu s rodinnou tradicí inkasoval zisky z lodního stavitelství, námořní přepravy, rybolovu a pirátství.

V této chvíli král Belohun v sobolí čapce a se žezlem v ruce seděl na vyvýšeném trůnu a uděloval audience. Majestátní jako hovníval na kravinci.

„Ctěná a drahá paní Lytta Neyd,“ pronesl na uvítanou. „Naše oblíbená čarodějka Lytta Neyd ráčila opět navštívit Kerack. Opět na delší dobu?“

„Prospívá mi mořské ovzduší,“ odvětila Korál a provokativně přehodila nohu přes nohu, vystavujíc na odiv střevíček na módním vysokém podpatku. „S laskavým svolením tvého královského Veličenstva.“

Král loupal očima po synech sedících po jeho boku. Oba byli vysocí jako lodní stěžně a ničím nepřipomínali otce, kostnatého, šlachovitého, ale nepřilíš imponujícího tělesnou výškou. Oni sami také nevypadali jako bratři. Starší

Egmund byl černý jako havran, kdežto o málo mladší Xander byl téměř albinotický blondýn. Oba pohlíželi na Lyttu bez sympatií. Očividně je dráždilo privilegium, podle nějž směli čarodějové v přítomnosti králů sedět, a proto jim během audiencí byla nabídnuta křesla. Privilegium však mělo obecnou platnost a nemohl je ignorovat nikdo, kdo chtěl být považován za civilizovaného. Belohunovi synové usilovně chtěli být považováni za civilizované.

„Laskavé svolení uděluji,“ promluvil pomalu Belohun. „S jednou podmínkou...“

Korál zvedla ruku a ostentativně si začala prohlížet nehty. Mělo to naznačit, že ji královské podmínky nezajímají. Král nicméně náznak nezaregistroval. A pokud zaregistroval, dovedně to skryl.

„Mým uším se doneslo,“ zasupěl nahněvaně, „že ženským, které nechtějí mít děcka, vážená paní Neyd poskytuje magické lektvary, a těm, které jsou už těhotné, pomáhá vyháňet plody. Jenže my v Keracku takové procedury považujeme za nemorální...“

„Nač má žena přirozené právo,“ namítla suše Korál, „nelze *ipso facto* považovat za nemorální.“

Král napřímil na trůnu hubenou postavu.

„Žena má právo očekávat od muže pouze dva dárky – na léto outězek a na zimu lýčené láptě. Jak první, tak druhý dárek ji má udržet doma, poněvadž dům je pro ženu náležitým a přírodou stanoveným místem. Ženská s velkým břichem a potomstvem držícím se její sukně nevytáhne paty z domu a nepřijdou jí na mysl žádné hloupé nápady, což zaručuje muži duševní klid. Duševně klidný mužský pak může pilně pracovat na rozmnožování bohatství a zvyšování blahobytu svého vladaře. V potu tváře a bez oddechu pracujícím, duševně klidnému chlapovi rovněž nepřijdou na mysl hloupé nápady. Ale když někdo ženské nakuká, že může rodit, kdy se jí zachce, a když nechce, nemusí, začíná tak podvracet společenský řád.“

„Správně,“ ozval se princ Xander, který už chvíli čekal na příležitost, aby se také mohl ozvat. „Přesně tak.“

„Žena vyhýbající se mateřství,“ pokračoval Belohun. „Žena, kterou nedrží v chalupě břicho, kolébka a děcka, snadno podléhá chtíči, to je známá věc. V takovém případě mužský ztratí duševní klid a vnitřní rovnováhu, v dosavadní harmonii najednou něco zaskřípá a zasmrdí, a ukáže se, že už není žádná harmonie, natož klid. Obzvláště takový klid, který zdůvodňuje každodenní práci a samozřejmě i to, že výnosy z této práce patří mně. Neklid plodí neklidné myšlenky a od nich je už jenom krok k nepokojům, ke vzpouře, k revoluci. Rozumíš, Neyd? Kdo dává ženským prostředky zabraňující početí, či dokonce přerušující těhotenství, ten podrývá společenský řád a podněcuje k nepokojům a rebeliím.“

„Správně,“ ozval se princ Xander. „Přesně tak.“

Lytta ignorovala zdání autority a moci, jež Belohun dával najevo. Dobře věděla, že jakožto čarodějka je nedotknutelná a jediné, co král může, je mluvit. Zdržela se však komentáře, že v jeho království něco skřípá a smrdí už dávno, že klidu je v něm, co by se za nehet vešlo, a že jedinou harmonií, kterou jeho poddaní znají, jim poskytuje hra na tahačí harmoniku. A že svádění tohoto stavu na ženy a jejich těhotenství nebo odmítání těhotenství dokazuje nejen jeho misogynii, ale též idiocii.

„Ve tvém dlouhém monologu,“ řekla namísto toho, „mne v první řadě zaujalo téma rozmnožování bohatství a zvyšování blahobytu. Dobře tomu rozumím, neboť můj vlastní blahobyt je pro mne rovněž velmi důležitý. A za nic na světě se nevzdám ničeho, co mi blahobyt zajišťuje. Jsem přesvědčena, že žena má právo rodit, kdy chce, a nerodit, kdy nechce, ale nemám v úmyslu o tom vést žádné dispute, koneckonců má každý právo na své názory. Chci jen upozornit na to, že za lékařské služby, které ženám poskytuji, si nechávám platit. Je to poměrně významný zdroj mých příjmů. Máme tržní hospodářství, králi. Nesnaž se,

pěkně prosím, omezovat mé příjmy. Jak jistě víš, moje příjmy se podílejí na příjmech Kapituly a celé konfraternity. A Kapitula velice nepříznivě reaguje na jakékoliv snahy omezovat její příjmy.“

„Snažíš se mi vyhrožovat, Neyd?“

„Ale kdež. Naopak, nabízím ti pomoc a spolupráci. Věz, Belohune, že dojde-li následkem útlaku a vykořisťování tvých poddaných k nepokojům, jestli básnický řečeno vyšlehne v Keracku plamen povstání, jestli sem přitáhne vzbouřený dav, aby tě svrhl z trůnu, vyvlekl ven a oběsil na suché větvi, tehdy můžeš počítat s konfraternitou. S čaroději. Přijdeme ti na pomoc. Nedopustíme žádnou revoltu a anarchii, to není v našem zájmu. Proto v klidu a bez obav rozmnožuj své bohatství a zvyšuj svůj blahobyt. A nepřekážej v tom jiným. Pěkně prosím a dobře radím.“

„Radíš?“ vyskočil z křesla Xander. „Ty radíš? Mému otci? Otec je král! Králové neposlouchají rady, králové rozkazují!“

„Posaď se, synu,“ zamračil se Belohun. „A mlč. Ty, čarodějko, nastraž sluch. Chci ti něco oznámit.“

„Ano?“

„Beru si novou manželku... sedmnáct let... Řeknu ti, třešnička na dortu.“

„Gratuluji.“

„Dělám to z dynastických důvodů. Ve státním zájmu a kvůli následnictví.“

Až dosud zarytě mlčící Egmond zvedl hlavu.

„Kvůli následnictví?“ zavrčel a Lyttě neušel zlý záblesk v jeho očích. „Kvůli jakému následnictví? Máš šest synů a osm dcer, pancharty nepočítaje! Je ti to málo?“

„Sama vidíš,“ mávl kostnatou rukou Belohun. „Sama vidíš, Neyd. Musím se postarat o následnictví. Copak můžu přenechat království a korunu někomu, kdo se takovýmhle způsobem obrací na svého rodiče? Naštěstí pořád žiju a vládnu. A mám v úmyslu vládnout ještě dlouho. Jak jsem řekl, žením se...“

„A co?“

„Kdyby...“ poškrábal se král za uchem a pohlédl na Lyttu zpod přimhouřených víček. „Kdyby snad ona... moje nová žena... kdyby tě požádala o takové prostředky... zakazuji ti dávat jí cokoli podobného. Odmítám takové prostředky! Protože jsou nemorální!“

„V tomto ohledu se můžeme dohodnout,“ usmála se podmanivě Korál. „Tvé třešničky, pokud by se na mne obrátila, nedám žádné medikamenty. Slibuji.“

„Takovým slovům rozumím,“ zaradoval se Belohun. „Vida, jak dobře se dokážeme domluvit. Stačí vzájemné porozumění a oboustranný respekt. Dokonce i rozdílné názory lze řešit s noblesou.“

„Přesně tak,“ řekl Xander. Egmund se nasupil a tlumeně zaklel.

„V rámci porozumění a respektu,“ natočila si Korál na prst pramen rusých vlasů a pohlédla nahoru na stropní fresku, „jakož i pro zachování klidu a harmonie ve tvém království... mám jistou informaci. Důvěrnou informaci. Denunciace se mi protiví, avšak krádež a podvod ještě více. Dověděla jsem se, můj králi, o hanebných finančních machinacích. Jisté osoby tě nestydatě okrádají.“

Belohun se předklonil na trůnu a tvář se mu zkřivila zlostí.

„Kdo? Jména!“

Kerack; město v severním království Cidaris (odkaz) v ústí řeky Adalatte. Dříve hlavní město stejnojmenného nezávislého království, jež v následku nekompetentní vlády a vyhasnutí panovnického rodu upadlo, ztratilo politický význam a bylo rozděleno a podmaněno svými sousedy. Město má námořní přístav, maják, několik manufaktur a přibližně 2 000 obyvatel.

Effenberg a Talbot:
Encyclopaedia Maxima Mundi, svazek VIII

KAPITOLA DRUHÁ

Zátoka se ježila lodními stěžni se skasanými plachtami, bílými i barevnými. Větší lodě kotvily na vlnolamem a hrází chráněné rejdě. Ve vnitřním přístavu byla u dřevěných mol připoutána menší i úplně malá plavidla. Na plážích skoro každé volné místo zabíraly čluny. Nebo jejich zbytky.

Na konci mysu atakovaném zpěněnými vlnami příboje se tyčil maják z bílých a červených cihel, obnovená stavba z elfských časů. Zaklínač pobídl patou svoji hnědou klisnu. Klepna zvedla hlavu a roztáhla nozdry, jako by si i ona

vychutnávala větrem přinášenou vůni moře, a poklusem vyrazila přes písčné přesypy k blízkému městu.

Město Kerack, metropole stejnojmenného království, se rozkládalo na obou protilehlých březích ústí řeky Adalatte a skládalo se ze tří oddělených, nápadně se lišících okrsků.

Na levém břehu Adalatte se vedle přístavu a doků rozkládal průmyslový a obchodní komplex zahrnující loděnice a dílny, faktorie, překladiště a sklady, tržiště a bazary. Na protějším břehu ve čtvrti zvané Palmyra stály chalupy a chatrče pracujícího lidu a chudiny, domky a krámky drobných obchodníků, dobytčí ohrady a jatka, jakož i různé až po soumraku ožívající podniky a lokály, poněvadž Palmyra byla rovněž čtvrtí zábav a zakázaných požitků. Jak Geralt dobře věděl, bylo zde možno též snadno přijít o měsíc nebo dostat nožem mezi žebra.

Dále od moře na levém břehu se za vysokou palisádou ze silných kmenů nacházel vlastní Kerack, čtvrt úzkých uliček mezi rezidencemi bohatých kupců a finančníků, cechovními domy, bankami, zastavárnami, ševcovskými a krejčovskými dílnami, tržnicemi, obchody a obchůdky. Pochopitelně nechyběly hostince a zábavní lokály vyšší kategorie včetně podniků nabízejících v podstatě totéž co v přístavní Palmyře, ovšem za podstatně vyšší ceny. Centrem čtvrti bylo čtvercové náměstí, sídlo radnice, soudu, celního úřadu a divadla. Stály tady rovněž domy městske elity. Před radnicí se tyčil pomník se sochou ukrutně podělanou racky, jež představovala zakladatele města, krále Osmyka. Byl to do očí bijící podvod, poněvadž přístavní město zde stálo dávno předtím, než sem dobrodruh Osmyk přivandroval, čertví odkud.

O něco výše na kopci stál královský palác, budova pro tento účel dosti atypická. Jednalo se totiž o starou svatyni, která byla přestavěna a rozšířena poté, co ji opustili kněží znechucení absolutním nezájmem místního obyvatelstva. Po svatyni zůstala dokonce kampanila čili zvonice s velkým

zvonem, který nechal aktuálně vládnoucí keracký král Belohun vyzvánět denně v poledne a – evidentně na zlost poddaným – také o půlnoci.

Zvon se rozezvučel, když Geralt vjel mezi první chalupy Palmyry.

Palmyrou se táhl zápach rybáren, prádelen a laciných vývařoven, v uličkách panovala tlačeniče a průjezd si od zaklínače vyžádal hodně času a trpělivosti. Oddechl si, když konečně dorazil k mostu a přešel po něm na levý břeh Adalatte. Voda nelibě zaváněla a unášela chuchvalce husté pěny, odpadního produktu koželužny výše na řece. Odtud už vedla cesta k palisádě kolem města. Zanechal koně ve stájích před branou, zaplatil na dva dny dopředu a navrch dal stájníkovi bakšiš, aby zajistil Klepně patřičnou péči. Potom se vydal ke strážnici. Do Keracku bylo možno vstoupit výhradně přes strážnice, kde se museli příchozí podrobit kontrole a všem otravným doprovodným procedurám. Zaklínače tato povinnost hněvala, i když chápal její účel – obyvatelé města za palisádou se snažili co nejvíce kontrolovat a omezovat návštěvy hostů z přístavní Palmyry, hlavně námořníků z různých stran světa, kteří se na břeh vyšli povyzazit.

Vstoupil do dřevěné budovy roubené konstrukce, v níž, jak věděl, byla kordegarda. Domníval se, že ví, co ho čeká. Mýlil se.

Prošel v životě různými kordegardami – malými, středními i velkými, v koutech světa blízkých i hodně vzdálených, v oblastech civilizovaných více, méně anebo vůbec. Všechny kordegardy na světě páchly zatuchlinou, potem, močí. Také kůží a železem a mazivy k jejich konzervaci. V keracké kordegardě to bylo podobné. Tedy bylo by, pokud by obvyklé kordegardové zápachy nepřebíjel těžký, dusivý, po strop sahající smrad střevních plynů. O jídelníčku posádky zdejší strážnice nemohlo být pochyb, zaručeně na něm dominovaly luštěniny jako hrách, boby a barevné

fazole. Posádka přitom byla kompletně dámská. Skládala se z pěti ženštin sedících u stolu a hltaících oběd. Všechny hlasitě srkaly z hliněných misek něco, co plavalo v řídké paprikové omáčce.

Nejvyšší ze strážných, bezpochyby velitelka, odstrčila misku a vstala. Geralt, který vždycky tvrdil, že ošklivé ženy neexistují, pocítil v té chvíli niternou potřebu svůj názor přehodnotit.

„Zbraně na lavici!“

Jako všechny přítomné měla strážná hlavu ostříhanou až na kůži. Vlasy nicméně stačily už trochu odrůst a vytvořit na její lebce ježatý kartáč. Pod rozepnutou kamizolou a vykasanou košilí byly vidět břišní svaly připomínající sešněrovanou masovou roládu. Bicepsy strážné, pokud by se zůstalo u řeznických přirovnání, měly rozměry vepřových šunek.

„Polož zbraně na lavici!“ zopakovala. „Seš hluchej?“

Jedna z jejích podřízených zůstala skloněná nad miskou, ale trochu se nadzvedla a dlouze vypustila větry. Její družky se sborově rozchechtaly. Geralt si zatřepal rukavicemi před nosem. Velitelka strážných se zahleděla na oba jeho meče.

„Hej, holky! Pojdte se kouknout!“

„Holky“ se dosti neochotně postavily a začaly se demonstrativně protahovat. Všechny, jak si Geralt nemohl nevšimnout, se strojily dosti úsporným stylem, který jim hlavně umožňoval pyšnit se muskulaturou. Nejbližší z nich na sobě měla krátké kožené kalhoty s nohavicemi rozpáranými ve švech, aby je vůbec mohla přetáhnout přes stehna. Její úbor od pasu nahoru tvořily hlavně křížující se řemeny.

„Vědmák,“ konstatovala. „Dva meče. Ocelovej a stříbrnej.“

Druhá strážná, stejně jako ostatní vysoká a ramenatá, přistoupila blíže, bez cavyků odhrnula límeček Geraltovy košile, chytila stříbrný řetízek a vytáhla medailon.

„Má znamení,“ řekla. „Vlka s vyceněnými tesáky. Je to fakticky vědmák. Pustíme ho?“

Violetta

„Regule to nezakazují. Meče odevzdal...“

„Souhlasí,“ zapojil se Geralt klidným hlasem do jejich rozhovoru. „Meče jsem odevzdal. Oba budou, předpokládám, v hlídaném depozitu. A vráceny na kvitanci. Kterou hned dostanu.“

Strážné ho s potměšilými úsměvy obstoupily. Jedna do něj strčila, jakoby nechtěně. Druhá hlasitě prdla.

„Tady máš kvitanci,“ vyprskla.

„Vědmák! Námezdněj zabiják netvorů! Meče navalil bez řečí! Poslušnej jako malej harant!“

„Čuráka by určitě taky odevzdal, kdybysme mu poručily.“

„Tak mu poručme! Co, holky? Ať ho vytáhne z poklopce!“

„Zjistíme, jaký maj vědmáci ptáky!“

„Nechte toho,“ zavrčela jejich velitelka. „Nějak jste se rozdivočily, pizdy. Houserku, pojd' sem! Houserku!“

Z vedlejší místnosti vyšel postarší olysalý mužík v šedém kabátě a vlněném baretu. Okamžitě po příchodu se rozkašlal, smekl baret a začal se s ním ovívat. Beze slova vzal opasky omotané meče a pokynul Geraltovi, aby šel za ním. Geralt neotálel, poněvadž ve směsi plynů v kordegardě už bezkonkurenčně převládly produkty flatulence její posádky.

Místnost, do níž vstoupili, dělila napůl silná železná mříž. Mužík v šedém plášti zarachotil v zámku velkým klíčem. Uvnitř pověsil meče na věšák vedle jiných mečů, šavlí, kordů a tesáků. Otevřel otrhanou knihu, dlouho a pomalu do ní něco zapisoval a při tom neustále pokašlával a lapal po dechu. Nakonec vytrhl a podal Geraltovi jeden list – vyplněnou stvrzenku.

„Mohu si být jist, že jsou moje meče v bezpečí? Pod zámekem a hlídané?“

Těžce dýchající mužík zamkl mříž a ukázal mu klíč. Geralta to nepřesvědčilo. Každou mříž lze prolomit a zvukové efekty bzdění posádky strážnice byly schopny přehlušit

i rámus při možném vloupání. Neměl však na vybranou. Chtěl si v Keracku zařídit to, pro co sem přijel. A pak město co nejrychleji opustit.

*

Hospoda neboli – jak hlásal vývěsní štít – taverna „Natura Rerum“ se nacházela v nevelké, leč vzhledné budově z cedrového dřeva, kryté strmou střechou s vysoko se tyčícím komínem. Její průčelí lemovala terasa, na niž vedly schody lemované rozložitými aloemi v dřevěných truhlících. Z taverny se linuly rozličné kuchyňské vůně, mezi nimiž převládalo aroma rožněného masa. Ty vůně byly tak lákavé, že se „Natura Rerum“ začala přicházejícímu zaklínači jevit jako eden, zahrada rozkoší, ostrov blaženosti, mlékem a strdím oplývající útočiště hladových poutníků.

Záhy však vyšlo najevo, že tento eden – jako ostatně každý eden – je přísně strážěn. Taverna měla svého strážce s ohnivým mečem a Geralt měl ihned příležitost spatřit ho v akci. Zdejší cerberus, nevysoký, ale svalnatý chlapík, před jeho očima zrovna vyháněl od zahrady rozkoší vyhublého mladíka. Mladík protestoval, pokřikoval a gestikuloval, což cerbera zjevně rozčilovalo.

„Máš zákaz vstupu! Moc dobře o tom víš! Tak se klid! Nebudu to pořád opakovat!“

Mladík couvl od schodů natolik rychle, aby se vyhnul štulci. Geralt si všiml, že nežádoucí host byl ve svém věku předčasně plešatící. Dlouhé světlé vlasy měl řídké a mastné a začínaly mu růst až někde v okolí temene, což působilo dosti nevábne.

„Kašlu na vás a na váš zákaz!“ zahulákal z bezpečné vzdálenosti. „Nestojím o vaši putyku! Nejste jediní ve městě, půjdu ke konkurenci! Ubožáci, vývěsní štít máte zlacený, ale boty pořád od hoven! A hovno pro mě zůstane vždycky hovnem!“

Geralt poněkud zneklidněl. Plešatící mladík, ačkoliv žádný krasavec, byl ustrojen vcelku spořádaně, možná ne zrovna panský, ale rozhodně bohatěji než on sám. Pokud tedy byla elegance kritériem rozhodujícím o vstupu do taverny...

„A kam se hrneš ty?“ přerušila cerberova otázka tok zaklínáčových myšlenek a potvrdila jeho obavy.

„Tohle je exkluzivní lokál,“ pokračoval cerberus a svým tělem zablokoval schody. „Víš, co to slovo znamená? Je to něco jako vyhrazený. Jenom pro některé hosty.“

„Proč ne pro mě?“

„Šaty dělají člověka,“ o dva schody výše stojící cerberus pohlédl na příchozího svrchu. „Ty jsi, cizince, očividným protikladem téhle lidové moudrosti. Možná z tebe dělají člověka nějaké skryté přednosti, ale šaty to rozhodně nejsou a já nemám v úmyslu zjišťovat, jaké to jsou. Opakuji: tohle je exkluzivní lokál a netolerujeme v něm lidi oblečené jako bandity. Natož ozbrojené.“

„Nejsem ozbrojený.“

„Ale vypadáš, jako bys byl. Nech si poradit a obrať svoje kroky někam jinam.“

„Zadrž, Tarpe.“

Ve dveřích taverny stanul snědý muž v sametovém kabátci. Měl ježaté obočí a pronikavý zrak. A velký orlí nos.

„Podle všeho,“ poučil snědý muž cerbera, „nevíš, s kým máš co do činění. Nemáš tušení, kdo k nám zavítal.“

Cerberovo zaražené mlčení dalo snědému muži za pravdu.

„Geralt z Rivie, zaklínáč. Známý tím, že brání lidi a zachraňuje jim životy. Před týdnem nedaleko odtud v Ansegis zachránil matku s dítětem. A před několika měsíci se hodně povídalo o tom, jak v Cizmaru zabil lidožravou leukrotu a sám při tom utrpěl zranění. Jak bychom mohli odmítnout vstup do našeho podniku někomu, kdo se zabývá tak čestnou profesí? Naopak, vítáme takového hosta

a je pro nás čest, že nás chce navštívit. Pane Geralte, taver-
na ‚Natura Rerum‘ tě vítá pod svou střešou. Jsem Fébus
Ravenga, majitel tohoto skromného pohostinství.“

Na stole, ke kterému ho číšník usadil, ležel ubrus. Stejně
byly prostřeny všechny stoly v „Natuře Rerum“ – větši-
nou obsazené. Geralt si nepamatoval, kdy naposledy viděl
v nějakém hostinci ubrusy. Byl zvědavý, ale moc se neroz-
hlížel, jelikož nechtěl vypadat jako venkovský balík a ne-
otesanec. Přesto si troufl na obezřetnou prohlídku, jež mu
odhalila střízlivý, leč působivý a elegantní interiér. Působivá – byť ne vždy elegantní – byla též klientela, ponejvíce
kupci a řemeslníci. V jiných hostech bezchybně rozpo-
znal námořní kapitány – ošlehané a vousaté mořské vlky.
Nechyběli ani honosně odění příslušníci šlechty. Neméně
působivá byla rovněž vůně pečeného masa, česneku, koření
a těžkých peněz.

Ucítil na sobě něčí pohled. Když byl sledován, jeho
zaklínačské smysly mu to okamžitě prozradily. Podíval se.
Koutkem oka, diskrétně.

Pozorovala ho – rovněž diskrétně a pro obyčejného smr-
telníka nepostřehnutelně – mladá žena s vlasy zrzavými jako
liška. Předstírala, že se věnuje výhradně svému jídlu, ně-
čemu chutně vypadajícímu a i na dálku lákavě vonícímu.
Její vzhled a řeč těla však nemohly někoho jako zaklínače
nechat na pochybách – vsadil by se o cokoliv, že je to čarodějka.

Maître jej decentním odkašláním vytrhl z úvah a náhlé
nostalgie.

„Dnes,“ oznámil slavnostně a s nezastíranou pýchou,
„nabízíme dušené telecí s fazolovými lusky a houbami,
pečený jehněčí hřbet s baklažány, vepřový bůček na pivě
s nakládanými švestkami, plecko z divočáka na roštu s jab-
lečným pyré, kachní prsíčka s červeným zelím a jeřabinami,
kalamáry nadívané čekankou v bílé omáčce a mořského
čása na smetaně s dušenými hruškami. No a naše obvyklé

speciality – husí stehno na víně se zeleninovou směsí a kambalu v karamelizovaném sépiovém barvivu.“

„Máš-li rád plody moře, pane zaklínači,“ neznámo kdy a jak se u stolu objevil Fébus Ravenga, „doporučuji ti kambalu. Z dnešního ranního úlovku, to se rozumí. Je to chloubka a pýcha našeho šéfkuchaře.“

„Pak tedy kambalu,“ souhlasil zaklínač. Potlačil iracionální chuť objednat si několik chodů najednou, poněvadž mu zavčasu došlo, jak by to v tomto prostředí bylo nevhodné. „Děkuji za radu, už jsem začínal být zmatený z toho, co si mám vybrat.“

„Jaké si host přeje víno?“ otázal se ještě číšník.

„Ponechám to na úvaze sklepmistra. Nevyznám se příliš ve vínech.“

„Málokdo se vyzná,“ pousmál se Fébus Ravenga. „Ale jen vzácně to někdo přizná. Bez obav, vybereme vhodný druh i ročník, pane zaklínači. Nebudu tě déle rozptylovat. Přeji dobrou chuť.“

Přání dobré chuti se nemělo splnit. Chuť kambaly v sépiovém barvivu měla pro Geralta zůstat záhadou, dokonce ani nedostal příležitost zjistit, jaké víno mu obsluha vybrala.

Zrzavá žena se náhle přestala chovat diskrétně. Vyhledala ho zrakem a usmála se. Nemohl se zbavit dojmu, že škodolibě. Mimoděk se zachvěl.

„Zaklínač Geralt z Rivie?“

Otázku položil jeden z černě oděných mužů, kteří tiše přišli k jeho stolu.

„To jsem já.“

„Jménem zákona jsi zatčen.“

*Proč bych se soudu bál,
když nepravého nic nepáchám?*

William Shakespeare:
Kupec benátský

KAPITOLA TŘETÍ

Obhájkyně *ex officio*, jež byla Geraltovi přidělena, se vyhýbala přímému pohledu do jeho očí. Se zaujetím hodným lepší věci zírala do složky s dokumenty. Dokumentů v ní nebylo mnoho. Přesněji dva. Mladá advokátka se je patrně učila nazpaměť. Aby se blýskla perfektní obhajobou, doufal Geralt. Avšak měl dojem, že to byla planá naděje.

„Ve vazbě,“ zvedla advokátka konečně zrak, „ses dopustil fyzického napadení dvou spoluvězňů. Směla bych znát důvod?“

„Za prvé jsem se bránil jejich sexuální agresi, když si nedali poradit po dobrém. Za druhé rád mlátím lidi. A za třetí je to lež. Oni sami se zranili. O stěny. Aby mě očernili.“

Mluvil pomalu a lhostejně. Po týdnu stráveném ve vězení znetečněl.

Obhájkyně zavřela složku, aby ji vzápětí znovu otevřela. Poté si upravila apartní účes.

„Jak se zdá,“ vzdychla, „poškození nepodají žalobu. Soustředme se tedy na hlavní obvinění. Prokurátor tě viní z vážného zločinu, za který hrozí přísný trest.“

Jak jinak, pomyslel si, zatímco hodnotil vzhled své advokátky. Přemítal, kolik jí bylo let, když byla přijata do školy čarodějek, a v jakém věku školu nuceně opustila.

Obě magické akademie, mužská v Ban Ardu a ženská na ostrově Thanedd, produkovaly vedle absolventů a absolventek rovněž odpad. Navzdory poměrně hustému sítu přijímacích zkoušek a testů, jež mělo přesít a eliminovat beznadějně případy, teprve první semestry odhalovaly ty, jimž se podařilo proklouznout. Ty, pro něž bylo myšlení komplikovanou a nepříjemnou procedurou. Zakamuflovaných hlupáků a mentálních lenochů obojího pohlaví, kteří neměli na akademiích co pohledávat. Háček byl v tom, že se většinou jednalo o potomstvo lidí vlivných, bohatých anebo z jiných důvodů pokládaných za důležité. Po vyloučení ze školy bylo třeba s touto problematickou mládeží něco udělat. S chlapci vyloučenými z akademie v Ban Ardu nebyly problémy – bystřejší z nich se uplatnili v diplomacii, další nastoupili k armádě, námořnictvu nebo bezpečnostním složkám a pro ty nejhoupější zbyla politika. Zuzitkován byl rovněž školní odpad slabšího pohlaví, poněvadž i vyloučené adeptky strávily nějaký čas na akademii a osvojily si alespoň elementární znalosti. Čarodějky měly navíc dostatečně silný vliv na vládnoucí kruhy a na všechny sféry politiky a ekonomiky, a tak se dívkám postaraly o teplá místočka ve státní správě a justici.

Obhájkyně zavřela složku a zase ji otevřela.

„Doporučuji přiznání,“ řekla. „V takovém případě můžeme počítat s mírnějším trestem...“

„K čemu bych se měl přiznat?“ přerušil ji zaklínač.

„Když se tě soud zeptá, jestli se přiznávaš, odpovíš, že ano. Přiznání bude považováno za polehčující okolnost.“

„Ale jak mě za takovéto situace chceš hájit?“

Advokátka zaklapla složku. Jako víko rakve.

„Pojďme. Tribunál čeká.“

Tribunál čekal. Ze soudní síně právě vyváděli předchozího delikventa. Nevypadal ani trochu spokojeně.

Na stěně visel mouchami podělaný štít se znakem Keracku, v němž byl modrý delfín ve skoku – *dauphin nageant*. Pod znakem byl umístěn stůl, za nímž zasedaly tři osoby – hubený písař, bledý soudní přísedící a soudkyně – na pohled klidná a apatická dáma.

U stolku vpravo od této trojice seděl prokurátor. Vypadal sveřepě. Natolik sveřepě, že nestálo za to potkat ho ani na ulici. Na protější straně po levici soudců se nacházela lavice obviněných. Místo vyhrazené pro Geralta.

Pak to šlo ráz na ráz.

„Geralt, řečený z Rivie, povoláním zaklínač, je obviněn z podvodu, z nezákonného přivlastňování majetku patřícího koruně. Ve spolčení s dalšími osobami, které kormpoval, navyšoval tento obviněný účetní ceny za své služby za účelem vlastního obohacování na úkor státní pokladny. Důkazem budiž udání, *notitia criminis*, přiložené k aktům. Toto udání...“

Znuděný výraz a nepřítomný pohled soudkyně svědčil o tom, že apatická dáma je myšlenkami úplně jinde. Že má v hlavě úplně jiné starosti a úkoly – děti, velké prádlo, nové záclony, zadělané těsto na buchty a svůj rostoucí zadek zvěstující manželskou krizi. Zaklínač se odevzdaně smířil s faktem, že je méně důležitý, že s takovými záležitostmi nemůže jeho kauza konkurovat.

„Jednání obviněného,“ pokračoval neoblomně žalobce, „jednak ruinuje království, jednak v nemalé míře podrývá společenský řád. Spravedlnost si vyžaduje...“

„K aktům přiložené udání,“ přerušila ho soudkyně, „je soud nucen hodnotit jako *probatio de relato*, důkaz podle výpovědi třetí osoby. Může žaloba předložit i jiné důkazy?“

„Jiné důkazy nejsou k dispozici... momentálně... Obviněný je, jak zde bylo řečeno, zaklínač. Je to mutant stojící mimo lidskou společnost a nevážící si lidských zákonů a pravidel. Při svém kriminogenním a sociopatickém řemesle přichází soustavně do styku se zločineckými elementy, jakož i s nelidmi včetně ras vůči nám tradičně nepřátelských. Porušování zákonů má zaklínač ve své nihilistické povaze. V případě zaklínače, slavný soude, je nedostatek důkazů nejspolehlivějším důkazem. Svědčí o perfidnosti...“

„A co obžalovaný?“ soudkyni vřichledně nezajímalo, o čem svědčí nedostatek důkazů. „Přiznává se k vině?“

„Nepřiznávám se,“ rozhodl se Geralt ignorovat zoufalé signály své stále mlčící obhájkyne. „Jsem nevinný, žádný zločin jsem nespáchal.“

Měl jistou praxi. Měl již co do činění s jurisdikcí a zběžně si přečetl i nějakou právníckou literaturu.

„Moje obžaloba se zakládá na předsudcích...“

„Námítka!“ rozkřikl se prokurátor. „Obviněnému nebylo uděleno slovo!“

„Zamítá se.“

„Ano, na předsudcích vůči mé osobě a profesi. Jedná se o zjevnou předpojatost. Toto *praeiudicium* předem implikuje nespravedlnost. Kromě toho jsem obžalován na základě anonymního udání, a to pouze jediného. *Testimonium unius non valet. Testis unus, testis nullus. Ergo*, toto není obvinění, nýbrž domněnka čili *praesumptio*. A domněnka vzbuzuje pochybnosti.“

„*In dubio pro reo!*“ vzpamatovala se obhájkyne. „Pochybnosti ve prospěch obžalovaného, slavný soude!“

„Tento soud,“ třískla soudkyně kladívkem do stolu, až

probudila bledého přisedícího, „stanoví kauci ve výši pěti set novigradských korun.“

Geralt si povzdechl. Byl zvědavý, jestli oba jeho společníci v cele už přišli k sobě a jestli si z minulosti vzali nějaké ponaučení. Nebo jestli je bude muset zbít a zkopat ještě jednou.

A co je město, když ne lid?

William Shakespeare:
Coriolanus

KAPITOLA ČTVRTÁ

Na samém okraji rušného tržiště stála z prken sbitá budka, v níž obsluhovala babka ve slamáku – baculatá a ruměná jako dobrá víla z pohádky. Nad babkou visela cedule s nápisem: „Štěstí a radost – pouze u mě. Kvašená okurka grátis.“ Geralt se zastavil a vydoloval z kapsy pár měďáků.

„Nalij mi, babičko,“ požádal sklíčeně, „osminku štěstí.“

Nabral dech, obrátil do sebe sklenku a vydechl. Otřel slzy, jež mu pálenka vehnala do očí.

Byl na svobodě. A na mizině.

O tom, že má být propuštěn, se zvláštní náhodou dověděl od člověka, kterého znal. Od vidění. Byl to ten plešatící mladík, který byl před jeho očima vykázán z taverny „Natura Rerum“ a který, jak vyšlo najevo, byl magistrátním písařem.

„Jsi volný,“ oznámil mu plešatící mladík a nenuceně si prolamoval klouby prstů umazaných od inkoustu. „Kauce byla zaplácena.“

„Kdo ji zaplatil?“

Ukázalo se, že tato informace je důvěrná; soudní písař mu ji odmítl podat. Stejně tak rezolutně odmítl vrátit Geraltovi zabavený měšec, v němž byly peníze v hotovosti i bankovní šeky. Movitý majetek zadrženého, sdělil mu s neskrývanou jízlivostí, je úřady klasifikován jako *cautio pro expensis* – záloha na soudní výlohy a předpokládané pokuty. Hádat se nemělo smysl. Geralt mohl být rád, že mu při odchodu odevzdali aspoň věci, které měl v době zatčení po kapsách – osobní maličkosti a drobné peníze. Tak drobné, že se je nikdo ani neobtěžoval ukrást.

Přepočítal zbylé měďáky a usmál se na babku.

„Poprosím o ještě jeden achtlík radosti. A díky za kvašák.“

Po babčině kořalce se svět zřetelně rozjasnil. Geralt věděl, že to brzy přejde, a tak přidal do kroku. Musel ještě něco zařídit.

Klepna, jeho kobylka, naštěstí ušla pozornosti soudu a nestala se součástí *cautio pro expensis*. Byla tam, kde ji zanechal. V maštali, nakrmená a vyhřebelcovaná. Takovou péči nemohl zaklínač bez ohledu na své finanční poměry nechat bez odměny. Z hrsti stříbrných mincí uschovaných v tajné kapse všité do sedla dal několik svědomitému stájníkovi, jemuž taková štědrost až vyrazila dech.

Obzor nad mořem potemněl. Geraltovi se zdálo, že tam zahlédl jiskérky blýskavic.

Před vstupem do kordegardy si prozíravě naplnil plíce čerstvým vzduchem. Nepomohlo to. Strážné musely dneska spořádat více fazolí než obvykle. Mnohem, mnohem více. Kdo ví, možná byla neděle.

Jedny, jak se dalo čekat, jedly. Jiné hrály vrhcáby. Při pohledu na Geralta vstaly od stolu a obstoupily ho.

„Hele, vědmák,“ utrousila jejich velitelka. „Konečně zpátky.“

„Odjízdim z města. Přišel jsem si vyzvednout svoje zbraň.“

„Jestli mu to dovolíme,“ druhá strážná ho zdánlivě nechťíc štouchla loktem, „co nám za to dá?“

„Vykoupit se musí, chasník, vykoupit! Co, holky? Co musí udělat?“

„Ať každé z nás políbí holou prdel!“

„A vylíže! Pěkně a dočista!“

„Fuj. Ještě nás něčím nakazí!“

„Ale nějakou kratochvílí,“ vrazila do něho jedna ze strážných poprsím tvrdým jako skála, „nám dopřát musí, ne?“

„Ať nám zazpívá písničku,“ pšoukla hlasitě jiná. „Udala jsem mu tón!“

„Ten můj je lepší!“ uprdla si vskutku hromově další. „Zvučnější!“

Ostatní ženské se prohýbaly smíchy.

Geralt si mezi nimi razil cestu a snažil se nevynakládat při tom moc síly. V té chvíli se otevřely dveře depozitáře a objevil se v nich mužik v šedém kabátě a vlněném baretu – skladník Houserék. Při pohledu na zaklínače otevřel ústa dokořán.

„Ty?“ zajíkl se. „Jakpak to? Tvoje meče...“

„Přesně tak. Moje meče. Vrať mi je.“

„Vždyť... vždyť...“ zakoktal se Houserék, chytil se za hruď a lapal po dechu. „Vždyť já je už nemám!“

„Cože?“

„Nemám...“ Houserkův obličej zrudl a zkřivil se jako v bolestivé křeči. „Byly přece vyzvednuty...“

„Co?“ Geralt ucítil, jak se ho zmocňuje vztek.

„Vyzved... nuty...“

„Jak vyzvednuty?“ popadl skladníka za klopy kabátu. „Kým vyzvednuty? Co to má, k čertu, znamenat?“

„Kvitanca...“

„No jo,“ ucítil na rameni železný stisk. Velitelka stráže ho odstrčila od koktajlího Houserka. „Má recht! Ukaž kvitanci!“

Zaklínač stvrzenku neměl. Stvrzenka zůstala v jeho měšci. Měšci zabaveném coby záloha na soudní výlohy a předpokládané pokuty.

„Stvrzenku!“

„Nemám. Ale...“

„Není kvitance, není depozit,“ nenechala ho dokončit velitelka. „Meče jsou fuč, neslyšels? Nejspíš sis je už odnesl a teď nám tu hraješ komedii. Chceš vyšvindlovat nějaký odškodnění. Nic takovýho, zmiz odtud!“

„Neodejdu, dokud...“

Nepovolujíc sevření, odtáhla velitelka Geralta od vyděšeného skladníka a obrátila ho tváří ke dveřím.

„Vypadni!“

Geralt se zdráhal uhodit ženu, neměl však žádné zábrany vůči někomu, kdo měl ramena jako zápasník, břicho jako valchu a lýtka jako diskobolos – a navíc prděl jako dobytče. Prudce strážnou odstrčil a vši silou ji udeřil do sanice. Svým osvědčeným pravým hákem. Ostatní amazonky strnuly, ale jenom na chvílku. Dříve než se jejich velitelka svalila na stůl, kde zpřevracela misky s fazolemi a rozlila paprikovou omáčku, měl je na krku. Jedné bez váhání rozbil nos, druhé dal pěsti do zubů, až zapraštěly. Dvě počastoval znamením Aard, že jako hadrové panenky odletěly na stojan s halberdami, které se s ohlušujícím rámušem sesypaly na zem.

Dostal přes ucho od omáčkou pocákané velitelky. Druhá strážná, ta s tvrdým poprsím, ho popadla ze zadu medvědíím stiskem. Zaklínač ji bodl loktem, až hekla. Velitelku odstrčil zpátky na stůl a tentokrát ji nabral zvedákem. Té s rozbitým nosem uštědřil direkt na solar. Upadla na zem a Geralt zaslechl, jak zvrací. Další strážnou udeřil do spánku. Narazila ostríhaným temenem do sloupu, zvadla a oči jí zastřela mlha.

Jenže ještě čtyři se držely na nohou. A ty získaly převahu. Dostal ránu zezadu do hlavy a hned nato přes ucho. A potom do kříže. Některá ze soupeřek mu podrazila nohy, a jakmile upadl, dvě další ho zalehly, přitlačily k zemi a zpracovávaly pěstmi. Ostatní nešetřily kopanci.

Ranou čelem do obličeje vyřadil jednu z těch, jež ho tiskly na zemi, ale okamžitě se na něj vrhla další. Velitelka, jak poznal podle omáčky, která z ní kapala. Úderem shora mu dala do zubů. Plivl jí krev rovnou do očí.

„Nůž!“ zahulákala, třepajíc ostříhanou hlavou. „Podejte mi nůž! Uříznu mu koule!“

„Na co nůž?“ křikla jiná. „Já mu je ukousnu!“

„Vztyk! Pozor! Co to má znamenat? Řekl jsem, pozor!“

Mocný hlas navyklý poroučet přehlušil bitevní vřavu a zarazil rozběsněné ženštiny. Pustily Geralta ze svého sevření. Vstal s obtížemi a celý rozbolavělý. Podívaná na bojiště mu poněkud spravila náladu. Se zadostiučiněním přehlédl výsledky svého počínání. U stěny ležící strážná už otevřela oči, ale pořád se nebyla schopna ani posadit. Druhá prohnuta v pase plivala krev a prstem si ohmatávala chrup. Třetí, ta s rozbitým nosem, se snažila vstát, ale neustále padala, klouzajíc v kaluži vlastních fazolových zvratků. Z celé šestice bojovnic se pouze polovina udržela na nohou. Výsledek byl tedy pro něj celkem uspokojivý. Dokonce i s ohledem na skutečnost, že nebýt zásahu třetí strany, utrpěl by on sám nemalá zranění a kdo ví, zda by se dokázal postavit bez cizí pomoci.

Onou třetí stranou, která zasáhla, byl střízlivě oděný, avšak autoritou oplývající muž s ušlechtilými rysy. Geralt nevěděl, kdo to je, zato však velmi dobře znal jeho společníka. Floutka v kloboučku ozdobeném bílým volavčím pérem na dlouhých vlasech naondulovaných horkým železkiem. V doubletu barvy červeného vína a v košili s krajkovým fiží. S neodmyslitelnou loutnou a stejně tak neodmyslitelným poťouchlým úsměvem na rtech.

„Zdarec, zaklínači. Ty s tou rozbitou hubou pěkně vypadáš. Potrhám se smíchy!“

„Buď zdrav, Marigolde. Taky tě rád vidím.“

„Co se to tady děje,“ dal si autoritativní muž ruce v bok. „Tak co je s vámi? Předpisové hlášení! A hned!“

„To on!“ vytrásla si velitelka z uší zbytky omáčky a obviňujícím gestem ukázala na Geralta. „Za všechno může on, velkomožnej pane kvestore! Hádal se a vzpíral a nakonec vyvolal rvačku. A všechno kvůli mečům z depozitu, na který neměl kvitanci. Houserěk to potvrdí... Houserku, proč se furt krčíš v tom koutě? Podělal ses, či co? Pohni kostrou a vysvětli velkomožnému panu kvestorovi... Hej, Houserku? Co to...“

Stačilo se důkladněji podívat, aby poznali, co se s Houserkem stalo. Nebylo zapotřebí kontrolovat tep, stačilo pohlédnout na jeho tvář, bílou jako křída. Skladník nežil. Prostě byl mrtvý.

*

„Zahájíme vyšetřování, pane z Rivie,“ prohlásil Ferrant de Lettenhove, kvestor královského tribunálu. „Jelikož vznášíš formální stížnost a oznámení na neznámého pachatele, musíme se tímto případem zabývat, jak káže zákon. Vyslechneme všechny, kdo měli v době tvého uvěznění a procesu přístup ke tvému majetku. Zadržíme podezřelé...“

„Ty co obvykle?“

„Prosím?“

„Nic, nic.“

„Tak tedy. Záležitost bude bezpochyby objasněna a pachatelé loupeže tvých mečů budou pohnáni k odpovědnosti. Pakliže skutečně došlo k loupeži. Zaručuji ti, že případ vyřešíme a pravda vyjde najevo. Dříve či později.“

„Byl bych radši, kdyby dříve,“ poznamenal zaklínač,

jemuž se příliš nelíbil tón kvestorova hlasu. „Moje meče jsou má existence, nemohu bez nich vykonávat svoje povolání. Vím, že moje řemeslo je mnoha lidmi vnímáno negativně a moje osoba vzbuzuje averzi, jež má původ v pověrách, předsudcích a xenofobii. Chci věřit, že to nebude mít vliv na vyšetřování.“

„Nebude,“ opáčil suše Ferrant de Lettenhove, „protože u nás vládne právo a spravedlnost.“

Když pacholci vynesli tělo mrtvého Houserka, dal kvestor příkaz k revizi depozitu zbraní a celého skladu. Jak se dalo čekat, po zaklínačových mečích tam nebylo ani památky. Na Geralta se stále mračící velitelka stráže ukázala na prkénko s hřebíkem, na který nebožtík napichoval vyřízené depozitní stvrzenky. Velitelka je chvíli přebírala, vytáhla jednu z nich a strčila jim ji před oči.

„Hele!“ zvolala vítězoslavně. „Důkaz jako svině! Podpis: Gerland z Ryble. Však jsem vám říkala, že tady už vědmák byl a svoje meče si vzal. A teď to zapírá, aby z nás vyrazil nějaký odškodnění. A kvůli němu Houserek natáhnul brka. Při tom brajglu se mu vylila žluč a trefil ho šlak.“

Ani ona, ani žádná z jejích podřízených se však nebyla schopna rozpomenout, že by Geralta při vyzvednutí zbraní opravdu viděla. V jednom kuse se tady někdo motá, znělo vysvětlení, a ony měly v té době nejspíše něco důležitějšího na práci.

Nad budovou soudu kroužili s pronikavým křikem rackové. Bouřková mračna nad mořem zahnal vítr někam na jih. Vyšlo slunce.

„Chtěl bych předem varovat,“ řekl Geralt, „že moje meče jsou chráněny silnými kouzly. Mohou se jich dotýkat pouze zaklínači, jiným lidem odebírají vitální síly. To se projevuje především zánikem mužské potence. Úplným a permanentním.“

„Dáme si na to pozor,“ kývl hlavou kvestor. „Prozatím

však požaduji, abys neopouštěl město. Jsem ochoten přimhouřit oko nad tou rvačkou v kordegardě, k podobným výtržnostem tam koneckonců dochází pravidelně, naše paní strážné snadno podléhají emocím. Ale poněvadž Julian... tedy pan Marigold za tebe ručí, jsem přesvědčen, že bude uspokojivě vysvětlena a vyřízena i tvoje soudní kauza.“

„Moje kauza,“ přimhouřil oči zaklínač, „není nic jiného než perzekuce. Šikanování vyvolané podjatostí a předsudky...“

„Přezkoumáme důvody,“ uťal jeho stížnost kvestor. „A na jejich základě podnikneme další kroky. Tak si žádá právo. Totéž právo, díky němuž jsi na svobodě. Na kauci, a tedy podmíněně. Ber na to ohled, pane z Rivie, a dodržuj podmínky.“

„Kdo zaplatil kauci?“

Ferrant de Lettenhove chladně odmítl prozradit *incognito* zaklínačova dobrodince a v doprovodu svých biřiců zamířil ke vchodu do soudní budovy. Marigold čekal jenom na to. Sotva opustili náměstí a vešli do ulic, vyklopil zaklínači všechno, co věděl.

„Skutečná řada nešťastných příhod, příteli Geralte. A smolných incidentů. Pokud jde o kauci, tu za tebe zaplatila jistá Lytta Neyd, známá jako Korál, podle barvy šminky, kterou používá. Je to čarodějka sloužící Belohunovi, zdejšímu králíčkovi. Všichni se diví, proč to udělala. Poněvadž to byla právě ona, kdo tě poslal za mříže.“

„Cože?“

„Vždyť to říkám. Tahle Korál tě nabonzovala. To nikoho neudivilo, je přece všeobecně známo, že na tebe mají čarodějové spadeno. A najednou překvápko – bosorka z ničehož nic platí kauci a dostává tě z basy, kam tě předtím zavřeli díky ní. Celé město...“

„Všeobecně? Celé město? Co si to vymýšlíš, Marigolde?“

„Používám metafory a parafráze. Nepředstírej, že to nevíš,

vždyť mě znáš. Samozřejmě že ne celé město, ale jen některé lépe informované osoby, které mají blízko k vládním kruhům.“

„A ty že k nim patříš?“

„Uhodls. Ferrant je můj bratranec, syn bratra mého otce. Přišel jsem navštívit příbuzného a náhodou jsem se dověděl o tvé aféře. Okamžitě jsem se tě zastal, o tom snad nepochybuješ? Zaručil jsem se za tvoji poctivost. Zmínil jsem se o Yennefer...“

„Pěkně děkuji.“

„Odpusť si sarkasmus. Musel jsem o ní bratranci povědět, abych mu objasnil, že tě místní čarodějka pomlouvá a očerňuje ze závisti a žárlivosti. Že je celé obvinění falešné, poněvadž ty se nikdy nesnižuješ k finančním machinacím. Díky mým přesvědčovacím schopnostem je nyní Ferrant de Lettenhove, královský kvestor a hodnostně nejvyšší strážce zákona, přesvědčen o tvé nevině...“

„Neměl jsem takový dojem,“ zapochyboval zaklínač. „Spíše naopak, cítil jsem, že mi nevěří. Ani v záležitosti údajných machinací, ani v záležitosti ztracených mečů. Slyšel jsi, co říkal o důkazech? Důkazy jsou jeho fetiš. Důkazem machinací se stane udání a důkazem mystifikace s krádeží mečů bude podpis Gerlanda z Ryble. Navíc ten výraz tváře, když mě varoval před opuštěním města...“

„Křivdíš mu,“ ohradil se Marigold. „Znám ho lépe než ty. To, že za tebe ručím, pro něj znamená více než deset podvržených důkazů. A varoval tě odůvodněně. Proč si myslíš, že jsme oba, on a já, spěchali na strážnici? Abychom tě zastavili, když začneš dělat hlouposti. Tvrdíš, že tě někdo křivě obviňuje, podsouvá falešné důkazy? Tak tomu někomu nedávej do rukou důkazy nesporné! Takovým důkazem by byl útěk!“

„Snad máš pravdu,“ souhlasil zdráhavě Geralt. „Jenže instinkt mi radí něco jiného. Měl bych se vypařit dříve, než mě definitivně dostanou. Nejprve šatlava, potom kauce

a vzápětí meče... co mě tady ještě čeká? Ztraceně, bez meče se cítím jako... jako hlemýžď bez ulity.“

„Podle mě si děláš zbytečné starosti. Je snad ve městě málo zbrojírských obchodů? Mávni nad tím rukou, zapomeň na tamty meče a kup si nové.“

„A kdyby tobě ukradli tvoji loutnu? Kterou jsi získal, jak se pamatuji, za dosti dramatických okolností. Nedělal by sis starosti? Mávl bys nad tím rukou, zapomněl bys na ni a šel si koupit nějakou jinou do krámu za rohem?“

Marigold bezděky stiskl rukama svůj instrument a vyplašenýma očima se rozhlédl kolem. Nikdo z kolemjdoucích však o jeho unikátní loutnu nejevil zájem ani nevypadal na potenciálního zloděje hudebních nástrojů.

„Ach tak,“ oddechl si. „Chápu. Stejně jako moje loutna jsou i tvoje meče jediné svého druhu a pro tebe nenahraditelné. K tomu... jak jsi říkal? Začarované? Vyvolávající impotenci? K čertu, Geralte! To mi říkáš až teď? Přece jsem tě často doprovázel a ty meče jsem měl na dosah ruky! Někdy i blíž! Teď je mi to jasné, už tomu rozumím... Poslední dobou jsem měl, hrome, jisté obtíže...“

„Uklidni se. O té impotenci je to báchorka. Vymyslel jsem si ji na počkání. Počítal jsem s tím, že se fáma roznese a zloděj se poleká...“

„Jestli se poleká, může tvoje meče utopit v močůvce,“ nečekaně strízlivě uvážil stále ještě mírně pobledlý trubadúr, „a ty je nikdy nedostaneš. Spolehni se raději na mého bratrance Ferranta. Je tady kvestorem už léta, má k dispozici celou armádu vyšetřovatelů, agentů a špiclů. Najdou zloděje, ani se nenaděješ. Uvidíš.“

„Jestli tady ještě je,“ zaskřípal zuby zaklínač. „Mohl s lupem zmizet z města, když jsem seděl v báni. Jak jsi říkal, že se jmenuje ta čarodějka, která mě tam dostala?“

„Lyttá Neyd alias Korál. Domýšlím se, co máš v plánu, příteli, ale nevím, jestli je to dobrý nápad. Je to čarodějka. Čarodějka a ženská v jedné osobě, to je absolutně jiná

species, která odolává racionálnímu poznání a funguje podle mechanismů a principů, které normální muž není schopen pochopit. Co ti mám ještě povídat, sám to dobře víš. Máš přece v tomto směru přebohaté zkušenosti... Co je to za kravál?“

Během bezcílné toulky ulicemi dospěli k plácku, z něž se ozýval nepřetržitý ťukot kladiv. Jak se ukázalo, nacházela se na něm velká bečvářská a bednářská dílna. Pod stříškami podél chodníku byly navršeny vyrovnané hranice dřevěných dužin. Bosí výrostci je nosili na ponky, kde je po kotníky v hoblinách stojící řemeslníci strouhali pořízy na vyduté luby. Ty pak předávali bednářům. Geralt chvilku sledoval, jak bednáři luby skládají a pomocí stahováků ohýbají a jak vzniká forma sudu, kterou udržují nabíjené obruče. Až na ulici dolétala pára z velkých kotlů, nad nimiž se luby před ohýbáním napařovaly, a ze dvorku v hloubi dílny byla cítit vůně opalovaného dřeva, jak se vnitřky sudů vytvrzovaly ohněm, aby si hotový výrobek zachoval požadovaný tvar.

„Kdykoli vidím bečku,“ prohlásil Marigold, „dostanu chuť na pivo. Pojdme kousek za roh, znám tam jeden přívětivý šenk.“

„Běž sám. Já půjdu navštívit čarodějku. Tuším, o koho jde; už jsem ji tady viděl. Kde ji najdu? Neškleb se, Marigolde, zdá se, že právě ona je zdrojem a příčinou mých nesnází. Nebudu čekat na další rozvoj nepříznivých okolností, zajdu za ní a rovnou se zeptám, o co jí jde. Nemohu se tady ve městě dlouho zdržovat. Mimo jiné i proto, že smrdím grošem.“

„S tím si poradíme,“ pravil pyšně trubadúr. „Finančně ti vypomůžu... Geralte? Co se děje?“

„Vrať se k bečvářům a přines mi jednu dubovou dužinu.“

„Co?“

„Přines mi tu dužinu. Rychle.“

Uličku zatarasili tři hromotluci s neholenými rabiátskými drčkami. První z nich, rozložitý a hranatý, potězkával

v ruce okovaný sochor, silný jako páka lodního vratidla. Druhý byl oblečený v kožichu chlupy nahoru, třímal tesák a za opaskem měl zastrčenu abordážní sekeru s hákem. Třetí byl osmahlý jako námořník a ozbrojený dlouhým, ošklivě vypadajícím nožem.

„Hej, ty tam, rívský šmejde!“ zahájil konverzaci hranatý. „Jak se cejtíš bez mečů na hřbetě? Jak s holou řítí na mrazu, co?“

Geralt se nenechal vyprovokovat k odpovědi. Vyčkával. Slyšel, jak se Marigold handrkuje s bečváří o dužinu.

„Přišels o zuby, proměněnče, jedovatej vědmáckej hade,“ pokračoval hranatý, jenž byl z celé trojice zřejmě nejzběhlejší v řečnickém umění. „Hada bez jedovejch zubů se nikdo nelekne, páč je jako obyčejnej červ nebo jiná hnusná žoužel. A na červy nám stačí boty. Rozdupem je na kaši, aby nelezli mezi slušný lidi a nešpinili nám ulice svým slizem. Na něj, chlapi!“

„Geralte! Chyťte!“

Chytil hozenou dužinu v letu, uskočil před úderem sochoru, udeřil hranatého ze strany do hlavy a z rychlé obrátky praštil útočníka v kožichu do lokte. Zasažený zařval a upustil svůj tesák. Zaklínač ho uhodil do ohbí kolen, uhnul a padajícího protivníka zasáhl ještě jednou do spánku. Nečekal, až lotr dopadne na zem, nezastavil se v pohybu, znovu se vyhnul sochoru hranatého, jehož klepl hranou dužiny po prstech. Hranatý vykřikl bolestí a upustil sochor, načež ho Geralt udeřil postupně přes ucho, do žeber a přes druhé ucho. Chlap se zhroutil, a když se stočil do klubka a dotkl čelem země, rázem přestal vyhlížet hranatě.

Osmahlý, nejrychlejší a nejhbitější z trojice, zatančil kolem zaklínače. Obratně přehodil nůž z ruky do ruky, a sekaje zbraní do kříže, zaútočil na pokrčených nohou. Geralt bez obtíží uhýbal ostré čepeli a čekal, až osmahlý prodlouží krok. Jakmile k tomu došlo, švihem dužiny odrazil zbraň, piruetou proklouzl kolem útočníka a zasáhl ho

do týla. Rváč klesl na kolena a zaklínač ho udeřil do pravé ledviny. Osmahlý záúpěl a prohnul se, načež ho zaklínač praštil dužinou pod ucho do příušní žlázy, do místa, kde se větví lícní nerv známý medikům jako *nervus facialis*.

„Ouvej,“ poznamenal rozkročen nad svíjejícím se a hlasitě sténajícím nepřítelem. „To muselo bolet.“

Hromotluk v kožichu vytáhl zpoza opasku sekeru, ale nevěda, zda ji má použít, zůstal klečet na kolenou. Geralt zahnal jeho pochybnosti pádnou ranou do šíje.

Uličkou přibíhali příslušníci městské stráže a cestou rozháněli shromažďující se zevlouny. Marigold začal biřice zdržovat, odvolával se při tom na své konexe a vysvětloval, kdo útočil a kdo jednal v sebeobraně. Zaklínač barda kývnutím přivolal k sobě.

„Postarej se,“ požádal ho, „aby ty mizery zabásli, a požádej bratrance kvestora, aby je pořádně zmáčkl. Buď mají v krádeži mých mečů prsty sami, anebo je někdo najal. Věděli, že jsem beze zbraní, proto si na mě troufli. Dužinu vrať bečvářům.“

„Tu dužinu jsem si od nich musel koupit,“ přiznal se Marigold. „A dobře jsem udělal. Šikovně se tou deskou oháníš, jen co je pravda. Měl bys ji s sebou nosit pořád.“

„Jdu na návštěvu k vědmě. To mám jít s dužinou?“

„Na čarodějku,“ ušklíbl se trubadúr, „by se vážně hodi-
lo něco těžšího. Například vozová klanice nebo rozporka. Jeden můj známý filozof říkával: Jdeš-li k ženě, nezapomeň si vzít...“

„Marigolde.“

„Dobře, dobře. Vysvětlím ti, kudy se k ní jde. Ale nejdříve, smím-li ti poradit...“

„Nu?“

„Zajdi se vykoupat. A navštiv lazebníka.“

Střezte se rozčarování, neb dojmý klamou. Takovými, jakými se zdají být, jsou věci jen zřídka. A ženy nikdy.

Marigold:
Půl století poesie

KAPITOLA PÁTÁ

Voda v bazénku fontány zavířila a vzkypěla, až se rozprskly zlatavé krůpěje. Čarodějka Lytta Neyd, zvaná Korál, vztáhla ruku a vyslovila stabilizační zaklínadlo. Hladina se vyhladila jako zalitá olej a rozehrála se světelnými odlesky. Obraz, zpočátku nevýrazný a mlhavý, se zaostřil a přestal se chvět, a přestože jej mírně deformoval pohyb vody, byl dostatečně výrazný a zřetelný. Korál se sklonila. Viděla ve vodě Kořenný trh, hlavní městskou tepnu, po níž kráčel muž s bílými vlasy. Čarodějka zbystrila zrak. Pozorovala. Hledala nějaké indicie. Detaily. Maličkosti, které by jí umožnily vyhodnotit situaci a předpovědět, co se stane.

Na to, jaký má být pravý muž, měla Lytta vyhraněný a léty

zkušeností ustálený názor. Uměla rozpoznat skutečného muže v houfu více či méně zdařilých imitací. Přinejmenším se kvůli takovéto identifikaci nemusela spoléhat na fyzický kontakt, což byla testovací metoda, kterou stejně jako většina čarodějek považovala nejen za triviální, ale i za ošidný způsob, jenž snadno svádí na scestí. Přímá degustace, jak zjistila po řadě pokusů, je sice jakýmsi posouzením chuti, avšak poměrně často vyvolává znechucení. Nevolnost. Pálení žáhy. Někdy dokonce dávení.

Lytta dokázala rozpoznat pravého muže i na dálku na základě drobných a zdánlivě bezvýznamných náznaků. K zálibám pravého muže patří rybolov, ale pouze na umělou mušku. Pravý muž sbírá militárie, erotické grafiky a modely plachetnic včetně těch v lahvích – a o láhve kvalitního pití není u něj doma nikdy nouze. Umí výborně vařit, hravě zvládne i nejnáročnější díla kulinářského umění. V podstatě lze říci, že už pohled na takového muže vzbuzuje pokušení.

Zaklínač Geralt z Rivie, o němž čarodějka hodně slyšela, o němž získala hodně informací a kterého právě sledovala ve vodě bazénku, splňoval, jak se zdálo, pouze jeden z uvedených předpokladů.

„Mozaik!“

„Ano, paní mistryně.“

„Budeme mít hosta. Ať je všechno připraveno a na úrovni. Ale nejprve mi přines šaty.“

„Čajovou růži? Nebo mořskou vodu?“

„Bílé. On se strojí do černé, nabídnu mu jin a jang. Střevíčky stejné barvy, ale na podpatku aspoň čtyřcoulovém. Nemohu dovolit, aby na mě shlížel moc svrchu.“

„Paní mistryně... ty bílé šaty...“

„No?“

„Jsou takové...“

„Prosté? Bez tretek a parádiček? Ach, Mozaik, Mozaik. Cožpak se nikdy nic nenaučíš?“

Ve dveřích jej mlčením uvítal zavalitý a břichatý vrátný se zlomeným nosem a prasečíma očkami. Prohlédl si Geralta od hlavy k patám a ještě jednou opačně, načež ustoupil stranou a pokynul mu, že může vstoupit. V předsíni návštěvníka očekávala dívka s hladce učesanými, vyloženě ulízanými vlasy. Opět beze slova, pouze gestem jej pozvala dovnitř.

Vešel rovnou do patia s květinovým záhonem a šplouchajícím vodotryskem uprostřed. Ve fontáně stála mramorová soška tančící nahé dívky nebo spíše děvčátka, soudě podle nepatrně vyvinutých druhotných pohlavních znaků. Vedle toho, že byla vytesána dlátem mistra, vzbuzovala skulptura pozornost ještě jedním detailem, s podstavcem ji spojoval pouze jediný bod – palec u nohy. Žádným způsobem, seznal zaklínač, ji nebylo možno v takovéto pozici stabilizovat bez pomoci magie.

„Geralt z Rivie. Vítám tě. Přijmi mé pozvání.“

Na to, aby mohla být považována za klasicky krásnou, měla čarodějka Lytta Neyd příliš ostré rysy. Líčidlo v teplém broskvovém odstínu, jež bylo jemně naneseno na jejích lícních kostech, tyto rysy sice mírnilo, leč zcela nezakrylo. Korálovou rtěnkou zvýrazněné rty měly zase tvar tak ideální, že byl až přespříliš ideální. Ale to nebylo hlavní.

Lytta Neyd byla zrzavá. Klasicky přirozeně zrzavá. Ryšavá červeň jejích vlasů připomínala letní kožich lišky. Geralt si byl jist, že kdyby někdo polapil zrzavou lišku a přinesl ji k Lyttě, vyšlo by najevo, že mají obě nachlup stejnou barvu. A když čarodějka pohnula hlavou, objevily se v záplavě červeně také jasnější nazlátlé tóny stejně jako v liščí srsti. Tento typ zrzavosti doprovázely zpravidla pihy a zpravidla v přemíře. U Lytty se však pihy nevyskytovaly.

Geralt pocítil neklid, uspaný a zapomenutý, leč náhle se

Mozaik

někde v hloubi probouzející. Měl v povaze zvláštní a nevy-
světlitelnou náklonnost k rusovláskám a několikrát jej už
tato barva ženských vlasů vyprovokovala k tropení hlou-
postí. Proto si umínil, že musí zachovat co největší obe-
zřetnost. Tento úkol měl celkem usnadněn, poněvadž právě
uplynul rok od doby, kdy jej tropení tohoto typu hloupostí
přestalo pokoušet.

Eroticky stimulující zrzavost nebyla jediným přitažli-
vým atributem čarodějky. Její sněhobílé šaty byly jedno-
duché a bez ozdob, což mělo samozřejmě svůj důvod,
působivý a bez nejmenších pochyb zamýšlený účel.
Jednoduchost nerozptylovala pozornost diváka, ale sou-
středila ji na atraktivní postavu. A na hluboký dekolt.
Zkrátka řečeno: v ilustrovaném vydání *Dobré knihy* proro-
ka Lebedy mohla Lytta Neyd klidně stát modelem k ryti-
ně na začátku kapitoly „O nečistém chtíči“. Řečeno ještě
výstižněji: Lytta Neyd byla žena, s níž by jenom absolutní
pomatenec chtěl navázat vztah na delší dobu než na jednu
dvě noci. Je zajímavé, že právě takovéto ženy neovladatel-
ně přitahovaly zástupy mužů usilujících o mnohem delší
vztahy.

Voněla frézíí a meruňkou.

Geralt se uklonil a předstíral, že jej více než postava
a dekolt jeho hostitelky zajímá soška ve fontáně.

„Posaď se,“ vyzvala jej čarodějka, ukazujíc na stůl s mala-
chitovou deskou a dvě proutěná křesla. Počkala, až used-
ne, načež se sama posadila a pochlubila se štíhlým lýtkem
a střevíčkem z ještěří kůže.

Zaklínač veškerou pozornost soustředil na karafy a pod-
nos s ovocem.

„Víno? Toto je Nuragus z Toussaintu, podle mého názo-
ru lepší než přechválené Est Est. Mám rovněž Côte-de-
-Blessure, dáváš-li přednost červenému. Nalij nám, Mozaik.“

„Děkuji,“ přijal od ulízané dívky pohár a usmál se na ni.
„Mozaik. Hezké jméno.“

Všiml si v jejích očích úleku.

Lytta Neyd postavila svůj pohár na stůl. S klepnutím majícím upoutat jeho pozornost.

„Copak,“ potřásla hlavou a zrzavými kadeřemi, „přivádí proslulého Geralta z Rivie do mého skromného příbytku? Umírám zvědavostí.“

„Zaplatilas za mě kauci,“ řekl úmyslně odměřeně. „Zaručila ses za mě. Díky tvé štědrosti jsem se dostal z vězení. Do něhož jsem se dostal rovněž tvou zásluhou. Je to tak? Kvůli tobě jsem strávil týden v cele?“

„Čtyři dny.“

„Čtyři dny. Je-li to možné, chtěl bych znát pohnutky, jež tě k tomu vedly. Obě.“

„Obě?“ zvedla brvy a pohár. „Je pouze jedna. Identická.“

„Aha,“ předstíral, že jeho pozornost upoutala Mozaïk přecházející na protější straně patia. „Z téhož důvodu, kvůli kterému jsi mě udala a nechala zavřít, jsi mě zase z basy vytáhla?“

„Bravo.“

„Zeptám se tedy, proč?“

„Abych ti dokázala, že mohu.“

Upil doušek vína. Vskutku velmi dobrého.

„Dokázalas mi,“ kývl hlavou, „že můžeš. V zásadě jsi mi to mohla prostě oznámit. Třeba při setkání v taverně. Uvěřil bych ti. Rozhodla ses však jinak, konkrétněji. Zeptám se tedy ještě jednou, proč?“

„Sama nad tím přemítám,“ dravě na něho pohlédla zpod dlouhých řas. „Ale přenechejme věci svému běhu. Prozatím řekněme, že jsem konala jménem svých kolegů. Čarodějů, kteří s tebou mají jisté plány. Tito mágové, kteří znají můj diplomatický talent, mne uznali za osobu vhodnou k tomu, aby tě o jejich plánech informovala. To je prozatím vše, co ti mohu vyjevit.“

„Dost málo.“

„Máš pravdu. Avšak s hanbou přiznávám, že v této chvíli

sama nevím o moc více. Neočekávala jsem, že se objevíš tak rychle, že tak rychle zjistíš, kdo zaplatil kauci. Byla jsem ujistěna, že to zůstane tajemstvím. Až budu sama vědět více, řeknu ti více. Buď trpělivý.“

„A záležitost mých mečů? To je také součást téhle hry? Těch tajuplných čarodějnických plánů? Nebo jen další důkaz toho, že můžeš?“

„Nevím nic o záležitosti tvých mečů, ať už to znamená cokoliv a týká se to čehokoliv.“

Neuvěřil. Ale nechtěl píchat do vosího hnízda.

„Tví kolegové čarodějové,“ vrátil se k předchozímu tématu, „se v poslední době doslova předhánějí v projevech antipatie a nepřátelství vůči mé osobě. Ze všech sil se mi snaží otrávit život. Mám právo se domnívat, že mají prsty v každé nepříjemnosti, která mě potká. V řadě nešťastných příhod. Nechávací mě zavřít do kriminálu, potom propustit, aby mi oznámili, že se mnou mají nějaké plány. Co tvoji kolegové vymyslí příště? Bojím se domýšlet. A ty mi vskutku diplomaticky radíš, abych byl trpělivý. Přitom nemám na vybranou, že? Musím čekat, až bude kauza vyvolaná tvou denunciací znovu projednána.“

„Ale mezitím,“ usmála se čarodějka, „si můžeš naplno užívat volnosti a těšit se z jejího dobrodiní. Bude-li tvůj případ vůbec znovu projednáván, staneš před soudem jako svobodný člověk. Nemáš žádný důvod k obavám. Důvěřuj mi.“

„S důvěrou je to těžké,“ oplatil jí úsměv. „Počínání tvých kolegů silně nahlodalo mou důvěřivost. Ale budu se snažit. A teď už půjdu. Trpělivě čekat a důvěřovat. Klaním se.“

„Ještě se neklaněj. Ještě chvílku. Mozaik, víno.“

Změnila pozici v křesle. Zaklínač neoblomně předstíral, že nevidí koleno a stehno v rozparku šatů.

„Nu což,“ řekla po chvíli. „Nemá cenu chodit kolem horké kaše. Zaklínači nebyli v našem prostředí nikdy příliš oblíbeni, avšak stačilo nám ignorovat je. Do jisté doby.“

„Do doby,“ měl již dost kličkování, „kdy jsem se sblížil s Yennefer.“

„Nikoliv, mylíš se,“ upřela na něj oči barvy jadeitu. „Dokonce dvakrát. *Primo*, ty ses nesblížil s Yennefer, nýbrž ona s tebou. *Secundo*, váš poměr málokoho popuzoval, už jsme zažili všelijaké extravagance. Zvratem byl teprve váš rozchod. Kdy k němu došlo? Před rokem? Ach, jak ten čas letí...“

Učinila efektní pauzu, čekajíc na jeho reakci.

„Právě před rokem,“ pokračovala, když vzala na vědomí, že žádná reakce nebude. „Část naší komunity – nevelká, ale vlivná – si tě ráčila všimnout. Ne všem bylo jasné, co přesně se mezi vámi dvěma přihodilo. Jedni z nás se domnívali, že Yennefer se konečně vzpamatovala, rozešla se s tebou a vyhnala tě. Druzí se odvážili naznačovat, že ty jsi prozřel, pustil Yennefer k vodě a práskl do bot. Následkem toho, jak jsem se zmínila, ses stal objektem zájmu. A rovněž antipatií, jak jsi správně uhodl. Byli i tací, kteří tě chtěli za tvé jednání nějak potrestat. Naštěstí pro tebe většina usoudila, že za to nestojíš.“

„A ty? Ke které části vaší komunity jsi patřila ty?“

„Do té,“ ohrnula Lytta korálové rty, „kterou tvá milostná aféra bavila. Občas byla k smíchu. A občas, považ, sváděla k hazardu. Osobně ti vděčím za nemalý finanční zisk, zaklínáči. Sázelí jsme se, jak dlouho s Yennefer vydržíš, a sázky byly hodně vysoké. Jak se nakonec ukázalo, já jsem tipovala nejpřesněji. A shrábla bank.“

„V tom případě bude lepší, když půjdu. Neměl bych tě navštěvovat a nikdo by nás neměl vidět spolu. Ještě si někdo pomyslí, že jsme byli domluveni.“

„Zajímá tě, co si kdo pomyslí?“

„Málo. A tvoje výhra mě těší. Chtěl jsem ti refundovat těch pět set korun, které jsi za mě zaplatila soudu. Ale jestliže jsi při sázce na mě vyhrála bank, už se necítím být tvým dlužníkem. Řekněme, že jsme vyrovnáni.“

„Zmínka o úhradě peněz za kauci,“ mihl se v zelených očích Lytty Neyd zlověstný záblesk, „doufám neprozrazuje tvůj záměr uprchnout? Nečekat na soudní projednání? Ne, to v úmyslu nemáš, nemůžeš mít. Dobře víš, že takový úmysl by tě poslal zpátky za mříže. Víš to, že ano?“

„Nemusíš mi znovu dokazovat, že můžeš.“

„Přeji si, abych nemusela. Ruku na srdce.“

Položila si ruku do výstřihu. Předstíral, že si toho nevšiml, a opět se zahleděl směrem k Mozaik. Lytta si odkašlala.

„Stran finančního vyrovnání čili rozdělení výhry ze sázky,“ uvážila, „máš zajisté pravdu. Něco ti náleží. Netroufám si nabízet ti peníze... ale co bys řekl na neomezený kredit v ‚Natuře Rerum‘? Po dobu tvého pobytu v Keracku. Mou vinou tvoje poslední návštěva taverny skončila dříve, než začala, proto nyní...“

„Ne, děkuji. Oceňuji tvou ochotu. Ale děkuji, nechci.“

„Jsi si jist? Nepochybně ano. Zbytečně jsem ti hrozila návratem za mříže. Vyprovokoval jsi mě. Zmátl. Tvoje oči, ty zvláštní pozměněné oči... zdánlivě bezelstné, ale neustále bloudící... matoucí. Ty nejsi upřímný, ó ne. Víím, že z úst čarodějky je to kompliment. To jsi chtěl říci, mám pravdu?“

„Bravo.“

„Troufl by sis na upřímnost? Kdybych o to požádala?“

„Kdybys poprosila.“

„Ach. Budiž. Prosím. Chci vědět, proč právě Yennefer? Ona a žádná jiná? Uměl bys to vysvětlit? Nazvat?“

„Jestli je to zase předmětem sázky...“

„Nejde o žádnou sázku. Proč Yennefer z Vengerbergu?“

Mozaik se zjevila jako duch. S novou karafou. A zákusky.

Geralt jí pohlédl do očí. Okamžitě odvrátila hlavu.

„Proč Yennefer?“ zopakoval s pohledem upřeným na Mozaik. „Proč právě ona? Odpovím upřímně: sám nevím. Jsou takové ženy... Stačí jediný pohled...“

Mozaik otevřela ústa a lehce pohnula hlavou. Odmítavě